

Відьомські війни
Віта Зайченко

Любовь и волшебство #1

«Відьомські війни» – це не звичайна історія кохання, в яку вплутана магія, це історія, в якій магія виходить на перший план. Головна героїня Меган і не думала про романтичні почуття, адже їй лише 17, і єдине бажання дівчини – виконати родинне магичне зобов'язання. Завершити так звану магичну перевірку на зрілість та силу. Перевірка полягає у віднайденні загадкової реліквії, яка може виявитись чим завгодно і знаходитися будь-де. Покидаючи домівку, Меган і не здогадувалася, що попереду чекають не лише магичні випробування, але й вир справжньої людської пристрасті й чари кохання.

Віта Зайченко

Відьомські війни

Частина перша

«У житті кожного є три дуже важливі речі: по-перше, доброта, по-друге, доброта і, по-третє, доброта».

Генрі Джеймс

Передмова

За своє коротке життя я помирала двічі. Хоча я не страждаю на невиліковну хворобу або знаходжусь у комі після тяжкої травми. Ні, це не так. Просто, як виявилось, в моєму світі жити небезпечно. І бути відьмою не так чудово. Залишається лише очікувати, коли смерть знову прийде до мене.

Глава 1. Невідоме місце

– Мені доведеться поїхати? – звинувачувально запитала я. Хоча і знала, відповідь на це запитання. – В мене не має іншого виходу... Так ти мені сказала?

– Це твоя доля, так має бути, – промовила мама.

– Ні це не доля, це... просто... – не буду краще казати.

Я пішла з вітальні у власну кімнату, та залишилась там до кінця цього жахливого дня. Решту часу до приходу ночі, я збирала власні речі. З думкою про те, як сильно ненавиджу власну родину. Вони ніби бажають спекатись мене, вижити із того місця, яке називаю домом уже 17 років, з моменту народження.

– Завтра я поїду, – прошепотіла я. – Сподіваюсь, ти будеш задоволена, мамо.

Тук-тук.

Почувся гуркіт в дверях моєї кімнати. Там стояла мама. Я це відчуваю, її магія має певний відтінок, якщо це можна так назвати.

Звичайно ж я не відчинила.

– Мила, будь-ласка, послухай мене. Я розумію тобі важко усвідомити, але так має бути, – повторювала здається в соте вона. – Ти маєш поїхати і знайти приховану реліквію нашої родини в будинку, містечка Пінс. Тільки так, ти підтвердиш своє благородне відьомське походження, і станеш тим ким повинна бути.

– Йди, просто йди. Я мушу побути на самоті, – відповіла я.

Ніби недостатньо того, що я відьма. І доволі добре знаю магію. Навіщо шукати безглузду реліквію? Мені навіть ніхто не сказав, що це має бути. Моя сестра Аманда в свій час теж щось шукала, здається стару брошку, але місце пошуку не знаходилося в іншому штаті, та в іншому місті. Для неї пошук зайняв всього лише декілька тижнів, і проходив він в магазині «Все старе має життя» (антикварна лавка містера Лейба). Він ще той скряга. За будь-яку річ в своєму магазині здере величезні гроші. Проте він ніколи не торгує сміттям. Весь товар в його крамниці відверто кажучи, на вагу золота. Від нього так і віє історією, енергією часу.

Ось старе люстерко Каміли Міранс. Вона була знатною жінкою і померла в 90 років. Йому цей так званий скарб дістався від онуки пані Міранс. Бідолаха не усвідомлювала, як дорожила даним предметом її бабця. Все ж люстерко потрапило в магазин і відразу привернуло увагу всіх дівчат. Які тільки-но побачиш його відразу бажаєш мати. І справа не в оформленні (метал поєднаний зі сріблом та каменями). Ні, справа в енергетиці речі. Здається, один погляд в нього, і ти починаєш собі подобатись. Кожна дівчина завжди критично відноситься до своєї зовнішності, і рідко зустрінеш на 100 % задоволених собою. Завдяки люстерку пані Міранс починаєш відчувати. Магія хтось скаже. Я як справжня відьма відповім, це не магія. Скоріше енергетичний залишок. Так ми називаємо ті предмети котрі зберігають певну енергію власного господаря на протязі тривалого часу. Тепер люстерко буде відображувати енергію Каміли, яка завжди милувалась своєю зовнішністю. Щиро кажучи, не всі речі володіють такою здатністю.

Ось так, в купі усіляких шкатулок, гаманців, картин та різної всячини, моя сестра знайшла величезну синю брошку, нашої двоюрідної тітки Агнес. Безпосередньо це і був її пошук. Він не встиг розпочатись, як вже закінчився. Працювати в антикварній крамниці не так і важко. До того ж ще один плюс її пошуку, Аманда познайомилась з надзвичайним красенем, що від заздрості могла луснути будь-яка шкільна подруга моєї сестри. Стівен не тільки вродливий, але і справжній джентльмен. Його манери вдало приховують силу, яка знаходиться всередині нього. Хлопчина довго водив усіх навколо за носа, намагаючись видати себе за білого мага. Але як він не приховував свою темну сутність (чорна магія) в нього всередині. Я надто добре відчувала присутність темряви в Стівені. Хоча як не дивно ні моя мати, ні власне Аманда не помічали хто він насправді. Моя мила сестричка, настільки була закохана, що на заваді її шлюбу з цим відьмаком не могла встояти ніяка магія. Найбільшим здивуванням для мене, в цій ситуації виявилась реакція матері, яка не заборонила закоханим бачитись. Навпаки всіляко заохочувала їх стосунки і допомогла в організації весілля. Тепер ці двоє живуть окремо від нас у власному, чудовому двоповерховому будинку та виховують доньку Дон, якій нині виповнилось вже 4 роки.

Ось тільки не розумію навіщо при такому розкладі речей я маю їхати в ідіотський Пінс?

— Невже так важко знайти мені якусь реліквію поблизу...

З цією думкою я лягла у власне ліжко. І довго не могла заснути, розмірковуючи над власним життям.

Наступного ранку мій багаж вже чекав мене внизу. Все що можна було взяти з собою у далеку подорож я взяла. З собою не можна взяти власний будинок, ліжко, велосипед, кішку Дзвіночок і звичайно ж родину.

Я не хотіла нікого бачити, і ні з ким прощатись. Адже мене ніби розтинали навпіл два почуття. З одного боку я за усіма буду страшенно сумувати і мені просто кортить розплакатись. З іншого, всі мої емоції затьмарює страшенна злість, яка поступово

перетворюється в ненависть. Вони бажають мене спекатись, і нехай. Я сама піду.

Тож я намагаюсь опанувати себе таким чином, щоб власна магія не видала мене.

Вони вже чекають внизу.

Маленька Дон, підбігла до мене і я нахилилась до неї.

– Ти пойдеш на якийсь час. Так мама сказала, – прошепотіла на вухо моя племінниця. – Ти скоро повернешся?

– Я не знаю як скоро, постараюсь як найшвидше, – запевнила я свою небогу.

Потім підійшли Стівен та Аманда, такі закоханні та нерозривно поєднанні. Здається ця пара ідеально пасує один одному. Вони обійняли мене, та якимось дивно посміхнулись, а потім кинули один на одного самовпевнені погляди. Стосовно мого батька, то він був такий спокійний та впевнений в діях матері, що нічого поганого не вбачав в моїй так званій подорожі.

– О, серденько ти впораєшся дуже швидко. Навіть не помітиш як повернешся додому, – промовив він ледь чутно.

– Еге ж бо, – підтвердила я та швиденько звільнилась з його обіймів.

– Бувай мамо, – сказала я, покидаючи кімнату. Думаю, вона не заслуговує на жодні обійми.

За дверима вже очікувало таксі. До якого я мчала, здається зі швидкістю світла. Не обертаючись, аби не бачити їх погляди мені услід. Коли водій поклав мою валізу до багажника, то я зітхнула з полегшенням. Скоріше – більше нічого не мало значення.

Частина мене сьогодні керувала моїм тілом, та інша частина мене була десь далеко. Мабуть залишилась вдома, не бажаючи вирушати у далеку подорож.

Сівши у літак, я відразу заснула. Не розумію чому, і до нині. Та мені захотілось заплющити очі, уявити, ніби нічого цього не має насправді. Мені захотілось втекти від реальності, хоча б на деякий час. Мої батьки спланували мій переїзд, квиток на літак, проїзд у таксі. Все було розраховано до найменших дрібниць. Прибувши в аеропорт на мене знову очікувало авто, яке швидко збільшить відстань до мого справжнього дому.

Не можу пригадати нічого з поїздки авто з містером Барнерсом. Просто я майже відразу заснула. Можу лише сказати деякі відомості про нього. Йому 52 роки, самотній. Дружина розлучилась з ним майже 20 років тому. З сином він бачиться дуже рідко. Відтак єдиною розрадою його життя є кар'єра. Під кар'єрою ідеться про ріелторську фірму. Здається її

відкриття стало каменем роздору в подружжі Барнерсомів. Нині, цей самотній чоловік, ніби одержимий купівлею усіляких старовинних будинків.

Прокинувшись, я відразу почула заманливу пропозицію продажі мого «нового» дому. Відповісти відмовою мені не хотілось. Адже на це я мала декілька причин. Перша: ненавиджу цей будинок, друга потрібно знайти реліквію. Тому я відповіла, що все можливо і необхідно обміркувати дану пропозицію.

На радощах містер Барнерсом дозволив кликати його на ім'я Тед. Ще він висловив свої співчуття, що викликало неабияке здивування у мене. Виявилось мама придумала легенду про мене і моє життя. Добре хоч ім'я Меган залишила. Для усіх в містечку я буду сиріткою, яку виховувала двоюрідна тітка Мері. До речі вона недавно померла. І врешті-решт мені треба вирішити, як вчинити з старовинним маєтком моєї родини. Так як я ще неповнолітня, моїм опікуном стала дочка подруги тітки Мері, їй вже близько 50. Саме ця жінка наглядатиме за мною весь наступний рік. Можливо подібна легенда викликала б напад жалощів, у тих хто почув історію, тільки містер Барнерсом трішки інакший в даному плані.

Хочу відразу попередити цей будинок ніякий не маєток. Скоріше нагадує залишки колишньої розкоші. Засохлі квіти на ганку, пожовкла трава, місцями зруйнована кам'яна стежка. Фундамент потребує ремонту, а сам дім не аби якого догляду.

На прощання містер Барнерсом, тобто просто Тед, побажав мені удачі. Дав декілька настанов на кшталт: яким чином необхідно покращити будинок, ззовні та всередині. Ці настанови тривали більше години. Здається чоловік небайдужий до цієї будівлі.

— Меган, сонечко, ти просто не уявляєш на скільки тобі пощастило. Володіти оцим скарбом, — наперебій продовжував повторювати Тед, одразу його тон змінився на якусь мить. Голос став м'якішим та тихішим. — Звичайно мені шкода твоєї родини. Але ж це...все... — Відразу ж повернувся впевнений голос ріелтора. — Я б віддав величезну купу грошей за будинок. Тому розміркувай, перший твій виклик і я тут, з підготовленими паперами на продаж-купівлю.

Попрощавшись нарешті з люб'язним водієм, я мерщій кинулась до дверей будинку.

Всередині будівлі панувала тиша. Усюди повно пилу. Місцями тонкий шовк, у вигляді павутиння. Майже скрізь старовинна розкіш, що з роками почала згасати. Більшість меблів виготовленні з дорогого дерева. Це передусім горіх та дуб. До другого поверху ведуть східці з балюстрадами. На стінах дуже багато картин з різних епох, у величезних рамах. Дивно, що тут є деякі прояви сучасності, на кшталт електрики. Адже, коли потрапляєш усередину, то відчувається різкий перехід у минуле. Немов перед тобою відчиняється інша епоха.

Не зважаючи на це, я не надто багато часу витрачала на оглядини. Мною керувала одна єдина думка – скоріше знайти реліквію. Не можна просто передати словами з яким нетерпінням та божевільним ентузіазмом я шукала щось, не зрозумівши до кінця що саме. Це могло бути що завгодно, неодмінно старе, – спало мені на думку. Проте в цьому будинку і так усе старе, старовинне. З чого почати з антикварних ложок чи бурштинових прикрас. З першого поверху чи другого?

Такі думки просто дезорієнтували мене, вибивши усіляку надію з моїх рук.

Трохи згодом, опанувавши себе я вирішила використати магію. Все-таки я відьма і маю не аби яке право на це. Саме завдяки магії я опинилась тут. Отож, здійнявши руки вгору, подумки я уявляла чисту вітальню, де речі займають свої місця, а пил накопичений роками зникає вмиль. Зробивши глибокий видих, я розплющила очі. На превеликий жаль нічого не змінилось, нічогісінько. Магія ніяк не проявила себе.

Почекавши декілька хвилин, я повторила закляття...Нічого. Тоді повторила ще раз – знову нічого. Використала нове закляття – нічого. Промучившись декілька годин, використавши не один десяток заклять – вітальня так і залишилась брудною, заповненою усіляким лахміттям. Залишається шукати самотужки. І це здається неможливим в цьому величезному домі.

Я хотіла здатися і піти спати. Точніше якась частина мене хотіла це зробити. Проте я не хотіла спати. Сон – ось мое заняття під час переїзду. Тому взявши рештки свого запального ентузіазму – розпочалось велике прибирання.

Під час прибирання весь час з'являлись цікаві речі. Вони могли б бути тією самою реліквією, та взявши в руки хоча б одну із них, я нічого не відчувала. Серед знайдених цікавих речей знаходились старі фотографії, каблучка з оніксом, шкатулка вкрита альмандином – неймовірно гарна і зачаровуюча. Під руку потрапило декілька капелюшків з рожевими стрічками, парасолька, мереживні рукавички, окуляри в золотій оправі. Чому б ні, все це могло слугувати реліквією. Але ж ні, жодна річ не викликала ні яких відчуттів на дотик. Насправді Аманда казала, якщо знаходиш реліквію, то одразу розумієш це. Мій пошук з самого початку обіцяв бути нелегким, тепер він здається буде затяжним. Провівши декілька годин унизу, я не помітила, що почало світати. Тому час для відпочинку.

Покинувши гармидер внизу, я відправилась на 2 поверх. Мене нудило (не в буквальному сенсі слова) від першого поверху. Піднімання вгору по сходинках викликало неприємне скрипіння. Бажаючи скоріше звільнити свої вуха від набридливого звуку, я пришвидшила ходу. Ось і другий поверх. Там декілька дверей. І чомусь мені хочеться зайти саме в перші від сходів. Відчуття дуже важлива річ. Особливо в відьомському світі. Необхідно довіряти магії всередині себе. Нехай вона веде за собою.

Відкривши двері, я опинилась в просторій кімнаті. В ній не вистачало яскравих барв. Все

потьмяніло від часу, вологи та температури.

– Невже не можна нацуклувати собі нормальної постільної білизни? – Одразу спало мені на думку. Хоча в якусь мить факт спати в цій кімнаті і на цьому ліжку видався мені менш огидним. Я розуміла, щось штовхає мене бути саме в цій кімнаті, серед цих речей. Не сподіваючись знайти реліквію, я влаштувала собі більш менш комфортне ліжко, з постільної білизни, що знаходилась в шухляді. Спати єдине правильне рішення на даний момент.

Глава 2. Привітний Пінс

Час пролетів не помітно. На годиннику був саме південь. І це означає необхідність прокинутись. На мій подив в будинку є розкішна ванна кімната, з великою кількістю дзеркал, та маленьким люстерком на туалетному столику. Це люстерко чимось схоже на річ пані Міранс. Можливо не точна копія, та деяка схожість є. Я взяла люстерко в руки і почала приводити себе до ладу. Необхідно слідкувати за собою, адже бути не вдома не означає впадати в депресію. До того ж мені необхідно попоїсти. Продуктів на кухні тут явно не має.

Провівши десь з пів години у дзеркала, я зрозуміла можна вирушати. Шкода, магія не створює їжі. Це було б ідеально. Бо виходити на контакт з жителями Пінсу не є частиною моїх планів. Отож зібравшись, я покинула будинок і попрямувала на пошуки продуктового магазину.

Блукаючи вулицями, я постійно натикалась на здивовані погляди. Невже всі так гостро реагують на появу новачків? Чи інше запитання: на скільки маленьке це містечко?

Відповіді на ці запитання я однозначно не знала. Під час розмірковування попереду промайнуло декілька крамничок з одягом, сувенірами, фарфором. Далі були ще якісь будівлі (приватні офіси, лавки), нічого цікавого. Через 20 хвилин прогулянки, я помітила невеличкий продуктовий магазин. Ось хоча б щось мені вдалось знайти.

Я з неймовірним ентузіазмом обирала продукти (моркву, салат, пасту, картоплю, молоко, макарони) – здається мое головне завдання не пошук реліквії, а поповнення запасів холодильника маетку.

Таке помутніння не тривало довго. Неймовірний запах вишневого пирога, прямісінько через вулицю мавив до себе. Аромат насичений і водночас солодкий. Кожного разу він наповнював приміщення, коли в дверях крамниці з'являвся новий покупець.

Не витримавши таких тортур, я вирішила зайти в кав'ярню напроти. Виявилось це кав'ярня, кафе та міні-пекарня. Витримана в стилі 50 років, і нагадує чимось звичайну закусочну. Проте в ній є декілька переваг смачна їжа, живі квіти на столиках, цікаві серветки та надзвичайно гарні занавіски.

Я не встигла промовити жодного слова. Відразу ж на мене звернула увагу офіціантка років 55, на ім'я Роуз.

— Лорейн у нас відвідувач, новенька в місті. Займись нею.

Зайнятись нею — для Лорейн це означає, ввести в курс життя Пінсу, розповісти основну інформацію видатних жителів, та розпитати всі подробиці життя відвідувача.

— Привіт, мене звати Лорейн, — дружньо усміхнулась офіціантка. На вигляд їй, ніби років 30 не більше. Біляве фарбоване волосся, вона поправляла кожного разу, коли намагалась вийти в довіру до співрозмовника.

Для початку Лорейн нагодувала мене, смачною відбивною, рагу та вишневим пирогом. Наприкінці мені як особливий гості дали найсмачніше печиво у світі. Рецепт приготування якого тримався в таємниці. Один інгредієнт мені все-таки відкрили. Це шоколадна стружка. Просто розтоплений шоколад смакує гірше, ніж стружка. Я не надто добре тямлю в кулінарії, тож повірю Роуз. Поїдаючи всю смакоту і п'ючи запашну каву, я забула звернути увагу на той факт, що відвідувачів не було.

— Щось у вас надто тихо, — з усією ввічливістю в голосі сказала я.

Лорейн посміхнулась, і лише відповіла: відвідувачі з'являються в певний час. Особливо тут людно уранці, і починаючи з 3 години дня. Я ж прийшла рівно в годину дня. В цей час кафе зазвичай пустує. Роуз куховарить в такі моменти разом з Естель (своєю давньою подругою).

Наша розмова з Лорейн розпочалась з її слів:

— То ти і є сирітка Меган?

Мені лише довелось, підтвердити сказане нею. Хоча Лорейн і допитувалась про життя Меган-сирітки, все-таки не можна заперечувати той факт наскільки багато вона знала про містечко, його мешканців. Лорейн розповіла про стареньку пані Кемс. Бідолаха проводить у кафе багато часу. У неї є власний будинок, де окрім неї більше ніхто не мешкає. Пані Кемс втратила єдине кохання свого життя, ще за часів власної молодості. З тієї пори її вважають дивачкою. Не тому що вона не змогла жити далі, і знайти собі когось. Пані Кемс закрилась від усіх і кожного. Якщо ця літня жінка скаже вам декілька слів, то це буде

грандіозна подія. Отож, пані Кемс обрала усамітнене життя в, якому не має місця для людей.

Окрім пані Кемс, мені довелось вислухати грандіозну історію про місцеву банду. Так називають групу підлітків, які живуть не за правилами суспільства. Можуть легко порушувати закони і псувати життя людям. Лідером цієї так званої групи є хлопець на ім'я Алекс. Цікаво було б з ним познайомитись. Моя цікавість виникла внаслідок фантастичного опису Лорейн. За її словами це дуже симпатичний високий юнак. До того ж мого віку, з блакитними очима, білявим волоссям і жахливим характером. Офіціантка попередила щодо зустрічі з місцевою бандою. Її краще уникати.

Я зробила здивоване обличчя.

— Пінс здається таким тихим містечком, невже тут є місце для банди?

Лорейн лише захихотіла: сама побачиш. На цьому наша бесіда закінчилась на порозі кафе з'явився клієнт. Стара жінка з похмурим виглядом обличчя, у сірому плащі та чорною парасолькою в руках. Погода обіцяла бути чудовою, тому подібне перестереження виявилось зайвим. Відвідувачка кафе повільно опустилась на диван одного зі столиків. Проте одразу стало зрозуміло це її постійне місце.

Розклавши свою речі сумку, книгу, та стару чорно-білу фотографію з гарним молодим чоловіком на ній, дама очікувала на Лорейн. Офіціантка миттю примчалась до неї і була дуже привітною, навіть занадто. Місцями в її голосі можна розібрати нотки жалості. Невже, це пані Кемс? — подумала я.

Звичайно це ж вона, який шанс того, що це хтось інший в маленькому містечку.

Естель прошепотіла Роуз: постійний клієнт, що приходить коли забажається, і потребує до себе особливої уваги.

Пані Кемс сиділа наодинці занурена у власну книгу. Інколи книга ставала нецікавою і старенька відривала від неї погляд та вдивлялась в дорогу.

Цікаво які думки її наповнюють. Що в неї всередині?

Подумавши про це я відразу пригадала одне заклиття. Виконавши його правильно, можна отримати здатність перевтілюватись на кого завгодно. Зовнішньо тебе не можна відрізнити від особи яку копіюєш, та й внутрішньо в тебе є перевага. Ти можеш дізнатись думки, спогади, частково поведінку оригінальної особи, тож перевтілення доволі вдале і точне, дає змогу прикинутись ким заманеться.

Заклиття образу розповіла мені мама. Потрібно бути дуже сильною аби використовувати

його. Особисто мені це заляття не вдавалось жодного разу. Аманді також не вдавалось до певного часу. Віднедавна моя сестра практикує дуже сильну магію. І постійно я виглядаю слабшою на її фоні. Цікаво чому так? Ми ж з нею були однаковими по магічній силі. Тепер вона дуже могутня відьма, а я так і залишилось на тому самому рівні.

Лорейн почала клопотатись з іншим замовленням, хоча в кафе окрім двох відвідувачів нікого не було. Я збиралась саме іти як Естель презентувала невеличкий подарунок. Він схожий на привітання у новому місті. До того ж істівний подарунок – тістечко з кремом, цукатами, кокосовою стружкою і невеликою кількістю карамелі. Смакота неймовірна. Це тістечко створило ілюзію, ніби тут живуть найпривітніші у світі люди, принаймні дехто з них. Деякі ж просто заглиблені у себе і не звертають ні на кого жодної уваги, дехто ж очолює власну банду. Подумаеш дрібниці. Зате тут є печиво, пироги, тістечка і взагалі саме кафе сповнене усіляких незвичних страв.

Тістечко справило позитивне враження, і я забувши про час та реліквію просто насолоджувалась перебуванням в цьому закладі. Лише Лорейн псувала відпочинок своєю надмірною метушнею. Навіть пані Кемс не викликала у неї такої стурбованості. Цікаво для кого вона так намагається приготуватись?

Лорейн бігала по приміщенню, кожного разу повторюючи собі під ніс: скоро прийде Клер і все має бути ідеально.

Офіціантка поправляла серветки, перевіряла правильність розташування приборів, орієнтацію квітів щодо вази.

Нарешті мені стало нудно спостерігати за божевільним темпом чиеїсь праці. Потрібно і собі відновити пошук, пригадала я. Тож допиваючи останню чашку кави я відвернулась. Потім крутнулась на своєму стільці, і повернулась спиною до решти столиків. Тепер мій погляд спрямований лише на кухню, на якій Естель та Роуз продовжували створювати неодмінно смачні страви.

Відчинились двері і до кафе хтось зайшов, мабуть цей хтось і є над-важлива Клер. Невідома особа швидкою ходою пересікла залу і зайняла місце на м'якому дивані. Знову чутно метушню Лорейн:

– Привіт, Нейтан! Клер скоро буде?

– Нейтан, – подумала тоді я. – Значить, цей хтось друга особа після Клер.

Мною опанувала цікавість треба ж дізнатись більше про дивних відвідувачів. Я збиралась іти і ніби ненароком не витріщаючись, глянути в бік цього самого Нейтана, хоч і без Клер. Не розумію, що сталося в той момент, та я завмерла на місці. Я щось відчула. Щось дивне незрозуміле. Мое серце чомусь почало калатати. Всі думки і відчуття дезорієнтовані, і я

знаю чому. Це магія. Той хто знаходиться в кімнаті, володіє сильною магію. Нейтан однозначно відьмак. Тільки справа в тому, що магія в нього темна. Ось чому мое тіло так зреагувало, ніби на загрозу з його боку. Так само я реагувала колись на Стівена. Біла магія всередині мене вказувала на протилежну їй силу.

Намагаючись не панікувати, я подумала: Меган, треба діяти раціонально і як найшвидше покинути кафе. Раптом ця думка не здалась такою привабливою. Двері приміщення знову відчинились, і на цей раз можна не сумніватись, це Клер.

Неможливо передати власні відчуття, що виникли з появою цієї особи. Усе всередині мене закипіло. Енергія Клер просто неймовірна, дуже могутня. Інакше від сили Нейтана. Не можу сказати про Нейтана як слабкого відьмака. Ні, однозначно він сильний. Різниця між цими двома полягає в тому, що його магія більш прихована і схожа на пряму лінію. Клер же не приховує нічого, магія просто б'є величезним потоком.

Набравшись сміливості я повернулась. Тікати було важко. Продовжувати сидіти на місці теж безглуздо. Це означатиме викриття. Цікаво скільки їм знадобиться часу аби вирахувати присутність ще однієї відьми в приміщенні.

Хочу дещо уточнити. Чому саме так важливо триматись від інших відьмаків на відстані. Коли ви володієте однією силою, то це неодмінно зближує. Відьмаки дуже часто поселяються поряд для більш простішого існування. Завдяки чому завжди можна знайти пораду в тих чи інших чаклунських справах. Проте навчання магії відбувається безпосередньо в родині. Сім'я захищає спадкову передачу магії. Піклується один про одного і дає можливість поступово оволодівати своєю силою. Ти можеш навчатись і в далеких родичів. Вони все одно зобов'язані тобі допомогти. Бо усі хто пов'язані кровною магією відповідальні один за одного. Що ж до інших представників магічного світу, то частіше з ними спілкуються в крайніх випадках. Звичайно є немало ситуацій, коли товаришують відьмаки. Необхідно пам'ятати – їх пов'яже єдина магія. Магія в нашому світі ділиться на два напрямки темну (чорну) та світлу (білу). Не існує проміжної магії, та ніякого компромісу. Ти належиш до одного якогось напрямку. Я представник білої магії, як і уся моя родина. Мушу зізнатись не всі у нашій родині сильні відьмаки. Мама дуже погано володіє магію. Інколи в неї навіть не виходять елементарні заклинання. Ми з Амандою не раз сміялись з приводу цього. Це не означає, що ми погані доньки і не підтримуємо власної матері. Ні, мама і сама жартома відноситься до свого невмільства. В основному нашим навчанням займався батько. Він дуже потужний білий відьмак. Сподіваюсь хоч частка його сили є у мене.

Отож, повертаючись до розповіді про магію необхідно пам'ятати ще одну важливу річ. Чорні і білі відьмаки рідко конфліктують, зазвичай уникають спілкування один з одним. Раніше між ними могли розгорнутися суперечки, що переростали у битви. Такі битви спустошували поселення, наносили чималої шкоди природі. Випадковими жертвами ставали звичайні люди, багато хто гинув. Подібні конфлікти легко розпалювались у більш

масштабні – війни.

Тож, моя головна задача уникнути зустрічі з цими двома. Повернувшись, я дивлюсь у бік дверей і бачу вихід з кафе. Я намагаюсь не звертати на Клер і Нейтана увагу. І в мене є нагода втекти, поки Лорейн люб'язно розмовляє з Клер. Раптово мене охоплює жах, чийсь погляд спрямований на мене. Я не можу витримувати цей погляд, необхідно знайти того, хто на мене дивиться. Я відводжу очі від дверей, мій порятунок при цьому розчиняється десь за межами сприйняття. Я починаю дивитись і бачу, Нейтан не відводить від мене погляду. Це означає одне, він відчув хто я є насправді. Лорейн захоплено розповідає усілякі події цього дня, намагаючись зайняти Клер. Вона ж розглядаючи меню, кладе його в бік і дивиться на свого хлопця, який в цей час буравить мене поглядом. В мене перехоплює подих. Клер також розглядає мене і це не аби як лякає.

– Лорейн, хто це сидить? – запитує спокійнісінько Клер.

Лорейн усміхаючись, і з величезною радістю називає мое ім'я: Меган.

Несподівано офіціантка підбігає до мене і тягне за руку в напрямку того самого дивану.

– Меган, познайомся це Клер та Нейтан.

Несподіванкою для мене стала реакція Клер. Її приязність здивувала і саму Лорейн. Нейт, як його вона називала, тримався також спокійно та більш стримано. Гарна пара, – подумала тоді я. Їх просто необхідно бачити. Обидва приблизно також віку як і я сама. Клер темношкіра брюнетка з довгим блискучим волоссям. У неї надзвичайно гарні і виразні очі зеленого кольору. Пухкі губи та родимка на щоці. Її важко не називати красунею. Вона дуже приваблива та впевнена у собі особа. Окрім темної магії у неї напрочуд сильний характер. Ця дівчина точно знає, чого бажає від життя. З першого погляду очевидно Нейт – її величезне кохання. Клер вдягнута у темно-сині коротенькі шорти та світлішого відтінку блузу. Це так пасує з неймовірно гарним волоссям. Нейтан вдягнутий у сорочку темно синього кольору. Цікаво вони узгоджували свій одяг між собою чи це буває між закоханими? Доповненням образу хлопця є чорні штани та темні кросівки. Як на мене в їх парі більш приваблива Клер. Не скажу, що Нейт негарний. Просто я не можу об'єктивно оцінити. Він має коротко стрижене чорне волосся, карі очі, широкий ніс, тонкі губи, нічого особливого. Середньостатистичний підліток. Хоча ні, він спортивний на відміну від Тіма мого давнього друга. Йому б не завадила зайнятись собою. І що вона в ньому знайшла аби закохатися, та й ще до нестями напевно. Проте чи мені осуджувати. Я не знаю, що таке кохання і не розуміюсь на цих речах. Ось наприклад взяти мою сестру Аманду і Стіва їх стосунки не аби як мене здивували. Здивувала мене і реакція цих двох. Ми з ними почали розмовляти, ніби вже давно знайомі. Клер лише сказала:

– Так, ти одна з нас.

Після чого ми доволі мило спілкувались.

– Навіщо ти приїхала в Пінс? – запитала Клер.

– Родинні справи, необхідно щось вирішити з старовинним маєтком, – брехала я. Розуміючи, правди нізащо не потрібно казати, а дотримуватись офіційної версії.

– Меган, ти разом з родиною? – провокаційне запитання від Нейта. Невже він хоче дізнатись на скільки я безпорадна тут. Офіційна версія: в мене не має родини. Я сирота, яку виховували двоюрідна тітка Мері.

Розмовляючи разом з Кейт та Нейтаном, я неодноразова помітила Лорейн, Естель та Роуз, які щось активно обговорювали. Сподіваюсь, мені це лише здалось або не здалось, вони не обрали об'єктом пліток, мене і оцих двох.

Нейт розповів, що мешкає з сестрою та матір'ю. Про його батька достовірно невідомо. Мати з ним чи розійшлась, чи він покинув свою родину, або навіть помер. Тобто, хлопець приховав, що сталося, я можу висувати тільки численні версії.

Кейт єдина ж донька у родині. Цим все і сказано, надмірність у всьому та бажання привласнювати: так говорила Аманда про тих хто виростає один. Так жартома вона казала про Стівена. Наша розмова була не надто довгою. Я намагалась зберігати ввічливість, і не забувати про втечу. Тож ссилаючись на термінову справу, я миттю вислизнула з кафе. При цьому отримала запрошення на чай в розкішний маєток Рейнольдс від самої Кейт.

Кейтлін більш офіційне звернення до моєї нової знайомої. Переважна частина мешканців міста називає дівчину Клер. Хоча бабуся полюбляла давати ім'я Кейтлін. Старенькій здавалось, що це ім'я більше підходить онуці. З ним можна досягнути значіших звершень, чим з ім'ям Клер, яке більше пасує для дівчат зі «світлою магією». Клер має ще одне ім'я, батьки часто називали більш простіше свою донечку Кейт. Тому моя знайома може мати декілька імен.

Перебуваючи у власному ж маєтку, я не полишала спроби знайти реліквію. Це мій пріоритет номер один, а не ходіння по крамницям, і споживання тістечок. Неможливо описати словами зроблену мною роботу за сьогоднішній залишок дня. Маєток таки мене поглинув. Прибирання в ньому не найлегша та не найприємніша робота. Це стомлює, порпатись у розкішних і водночас безглузких речах. На сьогоднішній день мое досягнення кухня та вітальня. В кухні я просто змушена в першу чергу прибрати, саме там мені необхідно готувати ближчим часом. Зізнаюсь, ці дві кімнати вичапили мої сили. Тож, ледве перебираючи ногами, я їду до тебе ліжко.

Глава 3. Застрягла

Вже майже як місяць я тут. І нічого. Я нарешті привела маеток до ладу. Що не могло не привернути увагу містера Барнерсома. Він навідував мене декілька разів. Кожного разу Тед милувався самою будівлею. Йому сподобались усі мої дії. За його словами, маеток отримав новий шанс на життя. Насправді, це мало означати зовсім інше. Тепер маеток можна продати дорожче. Ріелтор відразу збагнув перспективи від майбутнього продажу. Чолов'яга не на мить не сумнівався, в тому що ця будівля буде його. Адже, якщо правильно поміркувати, то він навіть правий. Навіщо 17 річній сироті жити самій у величезному старовинному маетку. Коли його можна вигідно продати і отримати за це не аби який прибуток. На вилучені кошти, купити десь затишний будиночок біля озера або на узбережжі океану, і не турбуватись про власне майбутнє. Гроші на витрати завжди будуть.

Повернусь до свого пошуку. За цей місяць в моїх руках побувала не одна скринька з коштовностями. Хоча не зовсім коштовностями, а милими прикрасами, які дійсно були для когось дуже важливими. Величезна купа старовинного одягу, речей звичайного побуту. І нічого. Кожна знайдена річ повинна була наблизити мене до реліквії. Вселити надію на можливу знахідку. На жаль нічого не відбувалось. Життя в маетку стало джерелом розчарувань. Мене почала пригнічувати атмосфера самотності в цих кімнатах. Я могла спілкуватись з родиною по телефону. І це траплялось не надто часто. Вони ніби забули про мене, а я так сумую за ними. Я не хочу бути тут. Яка користь відьми від перебування в маетку, де магія цілковито не діє.

Тож кожного вечора єдиним моїм заняттям ставали лише мрії про невелику радість сходити за вишневим пирогом. Смачна випічка, декілька історій від Лорейн істотно покращили б існування тут. Як кажуть, не з моїм щастям. Кав'ярня знаходиться під заборонаю. Хто знає коли заманеться Клер з'явитись в ній. Ризикувати не варто. Можливо дівчина доброзичливо і поставилась до мене першого разу, та які шанси на її люб'язність наступного? Сутички мені просто не потрібні. Тому кожен вечір для мене був нудним перекладанням речей. Хоча інколи, я заходила в величезну бібліотеку, на яку мені натякав сам Тед. Його очі просто палали від цікавості.

— Меган, ти лише уяви на скільки цінні видання зібрані в цій домашній бібліотеці. Вони є свідками знатності та інтелігентності колишніх мешканців маетку. Освіченість цінувалась завжди у всі часи.

— Так, — погодилась я.

— Напевно я залишив би усі книги собі, — замріяно промовив містер Барнерсом.

Я зазвичай брала декілька примірників, старовинних казок від Бerti Хаур. Ніколи не чула

про таку письменницю. Мабуть саме тому, вона мене зацікавила. Її твори дали мені зрозуміти причину. Вона була відьмою, і всі її видання суто для виховання дітлахів, здатних чаклувати. Деякі казки з повчальним сенсом містять окремі закляття. Це могло б привернути увагу звичайних людей. Історії мені сподобались, вони мене розважали і робили перебування тут менш нудним. Не дивно, що мое існування в містечку Пінс перетворилось на щось дійсно нудне. Таке відчуття, ніби я застрягла. Все що я не робила, нічого не змінювало. Я просто повільно втрачаю час в пошуках невідомої реліквії. Це випробування перетворюється на повільні торттури. Я ніби знаходжусь в кільці, що змикається з кожним днем все щільніше. Кожна моя дія, робить ситуацію лише гірше. Я стільки доклала зусиль аби привести мій новий дім до придатного стану. Жодні мої зусилля не допомагали віднайти невідому реліквію, вони виявились марними. Мені здавалось, що все так залишиться. Я ж перетворюсь на пані Кемс, самотня і без усілякої надії на майбутнє. Негативні думки захопили мене. Я не можу ніяк знайти розради, користуватись магією в кімнатах просто неможливо, а вийти на вулицю і вимовити заклинання неприпустимо. Я не маю права видати себе.

Відчай не залишав мене. Проте все змінилось.

Одного разу я прокинулась від гуркоту, який лунав зі сходів. Спочатку я не могла зрозуміти, що відбувається. Можливо, це був лише сон. Звуки ставали дедалі гучнішими. Раптом тріскіт від розбитого скла змусив мене повністю прокинутись. Добре, що я сплю одягненою, а не в звичній піжамі. Цей факт дозволив мені не витрачаючи часу, відправитись на пошук джерела шуму. Повільно спускаючись сходами, я дивилась вперед. На підлозі лежали друзки розбитого вікна і камінь. Хтось навмисно розбив скло. Ще я почула голоси. Невже, хтось намагається проникнути в маєток. Важко передати мої емоції в той момент. Чи було мені страшно? Мабуть так, можливо і ні. Я розуміла одне маєток не повинен бути пошкоджений, знищений, або змінений навмисно без моєї згоди. Допоки я не знайду цю реліквію, ніхто не може чіпати будівлю. Тож набравшись мужності, я вирішила поглянути на порушників спокою. Я не маю боятись, тремтіти і впадати в паніку. В мене є магія, вона захистить від злісних намірів нічних візитерів. Швидко я перебирала в голові усілякі заклинання, і мій вибір впав на декілька сильних, що могли б злякати не на жарт непроханих гостей. Отож, я відчинила двері сповнена рішучості застосувати магію. І дарма, що про мою сутність можуть дізнатись. Хто повірить на слово грабіжникам. Раптом я зупинилась і згадала ще одну дуже важливу річ. В маєтку моя магія не діє. Взагалі жодне, навіть найпростіше закляття.

Я побачила одного білявого хлопця, десь мого віку, що нахабно вдирався до будівлі. Мое ж відкриття – змінило рішучу стратегію нападу. Я позадкувала назад до дверей і мене охопило величезне бажання покинути маєток. В той момент я діяла майже інстинктивно, десь на рівні підсвідомості. Миттєво я побігла до запасних дверей. Відчинивши їх, у кімнату поринув сильний вітер. Та я не зважала на це. Я бігла чимдуж до фасаду будинку, не дивлячись навкруги.

Раптом я зупинилась. Біля мого тимчасового помешкання стояло декілька хлопців. Не більше 18 років. Всі вони одягнуті доволі просто, футболки джинси, або шорти яскравих кольорів з надписами та графіті, на які просто неможливо не звернути увагу. Їхній імідж говорив сам за себе. Краще не чіпати цих розбишак. Взагалі уникати будь-якої зустрічі з ними. Тут у мене промайнула ще одна думка. Яка ймовірність того, що в маленькому містечку Пінс існує ще якесь угруповання людей під назвою банда, окрім цього. Звичайно це і є відома місцева банда.

Час діяти подумала я.

– Гей ви, забирайтесь геть! Негайно, – вигукнула я. Мій голос не тремтів, скоріше якісь дивні нотки з'явилися у ньому.

Один із хлопчаків, на ім'я Джорш, лише зробив гримасу. Він явно не збирався відступати. Моя погроза їх не зупинила. Для них я не становила ніякої перешкоди.

Джорш подав знак своїм друзям і вони впевненою ходою поспішили увійти у відчинені двері. Їм зсередини відімкнув інший хлопець. Блондин, якого я помітила у вікні маетку.

Я запанікувала на якусь мить. Володіти білою магією інколи гірше, ніж темною. Цей вид магії завжди спрямований на силу та її зростання. В своєму житті я не читала жодної книжки з темними заклинаннями. Це мені б не стало в нагоді. Якщо ти володієш білою магією, то тобі або зовсім не вдасться закляття темної або дуже слабо. Навіть для слабого закляття протилежної магії необхідно бути сильною відьмою у своїй власній. То ж я з величезною впевненістю можу сказати, що заклять нападу, яких в темній магії більше, мені не лише не до снаги, але й невідомі.

Джорш тим часом, зосередив всю свою увагу на моїй персоні. Йому кортіло ліквідувати свідка. Відчуваючи свою перевагу та присутність друзів, він заговорив.

– То ти і є та сама сирітка Меган, про яку усі говорять?

Я нічого не відповіла. Паніка охопила мене. Допомога ось що стало б зараз в нагоді. Мій батько такий сильний відьмак, що миттю розібрався з усією бандою. Родина! Де моя родина коли вона так мені необхідна?

Джорш стояв біля мене. І його присутність викликала ще більший страх. Беззахисність інколи не лише пригнічує, але й доводить до відчаю. Невідомо чому я заговорила. Я благала.

– Будь-ласка, я прошу вас.

Джорш намагався розібрати мое бурмотіння. Хлопець переможно посміхнувся. Він

подумав, ніби я звертаюсь до нього:

Хай час розвіяти не може,
І знищити не має змоги,
Тих кого я кличу на підмогу,
Згадаєте хто ви є насправді,
Вставайте привиди вставайте,
Я закликаю вас прийдіть,
Зберегти маєток допоможіть.

Нехай поряд не було моєї родини, тата, мами, сестри. Були поряд інші родичі – померлі мешканці маєтку. Вони володіли магією усе своє життя, і залишки сили в них повинні бути. Підтвердженням цього припущення слугував один невеликий факт, коли я всередині приміщення, то відчуваю чийось присутність. Кожна річ насичена енергетикою чужого життя, часу, навіть епохи, звичаїв. Можливо мої далекі родичі не надто приязні. Вони мені не допомогли знайти реліквію! То ж нехай хоча б допоможуть зберегти маєток від вторгнення місцевої банди.

Спочатку нічого не відбулось. Якусь мить я перебувала в очікуванні. Невже закляття ззовні будинку також не працюють, – подумала я. Інших виправдань у мене не було.

Закляття все таки спрацювало. Воно виявилось дуже могутнім, адже мій страх створив надто сильні емоції. Магія пов'язана з емоціями. Коли відьма або відьмак зовсім не контролюють власних емоцій, тоді можна очікувати неприємностей. Магія може накликати біду на власника, спотворити елементарне закляття. Ситуація складається протилежним чином з контрольованими емоціями, в такому випадку створюється надзвичайна сильна енергетика.

Мое закляття подіяло наступним чином. Завдяки страху я не помітила очевидної тиші. Навколо маєтку, всередині нього панувала тиша. Легенький вітерець повіяв в напрямку Джорша. Вітерець приніс відчуття холоду, температура відразу помітно впала на декілька градусів. Здається, я побачила контур літньої жінки, в старовинній сукні. Вона розлючено споглядала на учасника банди. Джорш же відчув присутність когось позаду себе. Пам'ятаю вираз його обличчя, коли він вирішив обернутись назад. Злість, змінилась страхом і переросла в паніку. Хлопець кинувся чимдуж тікати подалі від маєтку. Через декілька секунд, я почула скрежит, звук розбитого скла. Банда чимдуж забиралась з маєтку. Привиди допомогли мені зберегти новий дім і продовжити шукати реліквію. Далекі родичі – ось кого я запросила, своїм закляттям. Вони відгукнулись на виклик родини – ігнорувати таке закляття практично неможливо.

Після втечі банди можна зітхнути з полегшенням. Сподіваюсь, вони не з'являться тут ще деякий час. Я хотіла подякувати своїм «рятівникам». На жаль не встигла, привиди непомітно зникли, так швидко як і з'явились.

Нічна пригода змусила мене перейти до більш активного пошуку реліквії. Я майже істерично оглядала вітальню, гостьову кімнату, спальню на першому поверсі. Нічого. Цілісінький день проведений дарма, за пошуком невідомо чого.

Стомлена від довготривалої ревізії кімнат, нічного візиту банди, я не могла заснути. Відчай захлиснув моє тіло. Я не могла нормально і повноцінно міркувати. Все здавалось таким жахливим, жодного провітління в череді безкінечних спроб знайти реліквію.

Глава 4. Кав'ярня, кафе та міні-пекарня

Останні події не давали мені спокою. Спокій я взагалі забула, що це таке? Я думала привиди допомогли з нічним візитом банди, і на цьому все закінчиться. Страх же навів протилежні думки. Банда давно полює за маетком. В ньому зберігається величезна купа цінних речей, не лише так званого старовинного мотлоху, а й дійсно вартих уваги і грошей. Тому необхідно підготуватись до майбутньої і обов'язкової появи банди.

Відновити психологічну рівновагу я вирішила в улюбленій кав'ярні. Знаю, можливі наслідки. Потенційна зустріч з Клер, Нейтаном. Причина вагома для уникнення закладу зі смачною їжею.

Не дивлячись на вагому причину, я знайшла велику кількість виправдань для відвідування кав'ярні. Насамперед, необхідність поспілкуватись з Лорейн, дізнатись останні новини з життя міста, скуштувати смачненького і повернути втрачене відчуття привітного Пінсу. Головним аргументом є не їжа та спілкування, а можливість змінити атмосферу маетку на більш привітне місце. Здається присутність в маетку пригнічувала мене і впливала дуже негативно на психіку, тому найкраще рішення піти прогулятись.

Я з невеличким ентузіазмом прийнялась збиратись у кав'ярню. Врахувала можливий час появи Клер з Нейтаном. Ймовірність нашої зустрічі за моїх розрахунків мінімальна, точніше майже повністю виключена.

Зайшовши у кав'ярню, я відразу помітила купу порожніх столів, відвідувачів майже не було, окрім пані Кемс. Вона як завжди зайняла звичне для себе місце. Не відволікаючись ні на кого, літня жінка продовжувала читати. Моя присутність не вплинула на неї.

Поява у кав'ярні нової відвідувачки відразу ж порадувала Лорейн. Жінка сподівалась на поповнення запасу інформації про сирітку Меган. Саму Кейтлін цікавила моя персона. Задовольнити потреби Клер здається основними клопотами усіх працівників кафе.

Я перебувала не в надто доброму гуморі для балочок. Навіть смачна їжа не поліпшила настроїв. Порожнеча заповнила серце, я відчула сум за домом, рідними. Пінс, ніби непогане місто. Я ж не почуваюсь в ньому комфортно. Знати, що місцева банда полює на маєток і погрожує тобі вночі не надто приємно.

В кафе я провила цілу годину. Час здавався вічністю. В будь-якому випадку я не бажала іти. Повернення до маєтку означало для мене, опинитись у самотньому пустому домі, без магії і будь-якої радості. Тому я вирішила провести деякий час в компанії офіціанток і старенької пані.

Сьогодні з мене не особлива співрозмовниця, тому я наважилась зайняти окремих стіл. За ним минулого разу сидів Нейтан разом з Клер. Не дивно адже це самий кращий стіл в усьому закладі. Мій аргумент дуже переконливий: стіл сервірований просто, ніхто з персоналу не метушиться. Значить поява Клер і Нейтана відкладається на невизначений термін.

Лорейн вирішила пригостити сумну сирітку новим десертом власного рецепту. Відволікшись на декілька хвилин, жінка не встигла помітити, як я зайняла омріяний столик. Лорейн лише невдоволено глянула на мене, побачивши картину: небажаний гість за столом.

– Дарма ти це зробила, – ось єдине зауваження, яке я почула від неї.

Звісно ж дарма. Столик Кейтлін приватна власність могутньої відьми. Хто я така, що можу сидіти за цим столом? Такі думки повинні збентежити мене, та я не зважала. На столі Кейт навіть меню відрізняється від решти столиків. Тому я вирішила переглянути його, гортаючи сторінку за сторінкою.

Я продовжувала гортати сторінки меню. Декілька поглядів на пані Кемс, не давали мені спокою. Сум в її очах, який ніхто не міг зрозуміти, досягнути повністю. Напевно час забиратись в маєток. Вірне та несвоєчасне рішення. Яка ймовірність зустрічі Кейт з Нейтаном. Низька, звичайно. Насправді дуже висока. Відволікшись від меню, я почула що хтось зайшов в кафе. Я відчула знайому енергетику, рівну і дуже сильно. Нейтан, ось хто вирішив завітати в кафе. На появу хлопця ніхто не очікував. Це відразу стало помітно з реакції Лорейн – нескінчена метушня і хвилювання охопили жінку.

Я ж немов справжнісінька дурепа зберігала цілковитий спокій. Продовжувала сидіти та роздивлятись меню. Покидати столик відразу здавалось необачним і могло спровокувати непотрібну образу сильному відьмаку. Як мені саме тоді здалось Нейт, був радий мене побачити. Він звичайно не видав власну радість жодним чітким жестом, посмішкою, або яскравим привітанням. Лише щось в його погляді виказувало підозрілість. Чому він з'явився саме в той час, коли і я тут.

Нейт, привітався і залишався стриманим. Лорейн ж з напруженням запитала, про появу Клер.

– Думаю, за Клер можеш не хвилюватись, вона не знає про мое місцезнаходження.

Така відповідь вразила мене. Клер дуже сильно кохає Нейтана. Її почуття помітні всім і кожному. Вона завжди поряд з ним. В погляді цієї відьми читається надто сильне кохання, обожнювання. Та й сама дівчина дуже гарна. Хлопці не цінують того, що мають. Багато хто зрадив би подібній партії. Чому ж Нейтан відмовляється від сильної партнерки? Не зрозуміло. Наступне запитання, чому Нейтан так дивиться на мене, ніби вивчає. Напевно я не помилилась, тому що такий погляд зазвичай мають хлопці, захоплені кимось. Скоріш за все справа у симпатії, Клер гарно поставилась до мене, тому він підтримує напрямок ставлення своєї подружки.

Складається враження, ніби він точно відчуває білу магію всередині мене. Біла магія жодним чином не поєднується з чорним напрямком. Можливо протилежності притягуються, але чи реально таке у світі магії? В світі, де панують власні закони і магія розділена не безпідставно на два напрямки. Світлий направлений на захист, добро, подолання труднощів. Темний напрям навпаки нестримний войовничий, доволі агресивний. Нейт трішки відрізнявся в цьому сенсі. Я відчуваю, що він володіє сильною магією, енергетика в ньому надто потужна і не може свідчити протилежне. М'якість і врівноваженість стримували потужну силу, яку Клер не намагалась приховати.

– Ти не знаєш де Клер? – з напруженням поцікавилась я.

– Там, де і повинна бути, в маетку Рейнольдс.

Розпитувати про маеток я не стала. На сьогодні мій інший інтерес – місцева банда. Необхідно побільше дізнатись про Алекса та його друзів. Розмова з Нейтаном в цьому напрямку виявилась непростою, але все-таки інформативною. Алекс відсторонений хлопець, і звик ігнорувати правила. Своєрідною розвагою банди є порушення громадського спокою. Банда здається уникає Клер.

– То вони знають про вас і хто ви є насправді?

– Хтось в місті підозрює, більшість боїться, – він поглянув в напрямку Лорейн, знають одиниці.

– Алекс знає, – підтвердила я. Уникати Клер можна лише за умови, що знаєш про її відьомську сутність. Небезпека, яку становить така сильна відьма дуже величезна.

Нейтан продовжував пильно дивитись мені в обличчя. Я не могла сфокусувати на його

очах, і відвела погляд убік. Подібна поведінка дуже дратує. Якщо в тебе є приваблива дівчина, навіщо витріщатись на когось іншого.

– Ви з Клер зустрічаєтесь? – вирішила трішки нагадати про наявність дівчини.

– Важко відповісти, важко зрозуміти, – навіщо говорити загадками коли, все і так ясно. Я зробила невдоволений вигляд і схрестила руки. Відповідь явно не дає повного пояснення ситуації. Нейт почав говорити, побачивши мою реакцію.

– Для більшості жителів Пінсу ми з Клер – пара.

– Хіба ви не пара? – годі примітивних відповідей.

– Ми з Клер не зустрічаємось. Вона мене кохає, та я не маю до неї таких же почуттів. Скоріше я нагадую її власність. Я повинен належати тільки їй, – не очікувала почути таке зізнання.

– Маячня якась, – знітилась я. – Невже, ти хочеш сказати, ніби знаходишся в полоні.

– Я не в полоні, тільки Клер маючи до мене сильні почуття, завжди поруч. Повір така присутність ускладнює спілкування бодай з кимось, протилежної статі тим паче, – на словах зроблено активний акцент.

– Що ти маєш на увазі, можливо поясниш?

– Скоро вона з'явиться в кафе.

Нейт відкрив деякі подробиці власного життя. Стосунки з Клер мають складаний характер, і не подобаються його матері. Клер ніби нав'язує спілкування з собою Нейтану. Мама Нейта неодноразова намагалась вплинути на розвиток їхніх стосунків, адже єдиний син має право самостійно обирати з ким спілкуватись.

Залишилось забратись з кав'ярні якомога скоріше до появи Кейтлін. Заважає втечі з кафе одне невеличке запитання, чому ми з ним так мило спілкуємось адже належимо до різних напрямків магії.

Лорейн постійно метушилась біля пані Кемс, і намагалась підслухати нашу розмову. Цікаво, чи хтось з працівників міні-пекарні доповість Клер про теревені з її коханням. Для того щоб ніхто не почув, жодного запитання я постійно притишувала голос, а останнє взагалі вирішила запитати шепочучи. Я нахилилась до Нейтана поближче.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22138899&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.